ל) מס' סופרים פ"ה ה"ד,
 נמגילה לב. גיטין כח.],
 נחלין עה:], ד) שם עד:,
 נשם עה:], ו) גיטין יג:

סה: ב"ב קמו: חולין עה:

וטבול יום פ"ד מ"הן, ז) דמאי

ק) ובכתובות נה. איתא כ' נתו

מ) ר"ה יו: מוספחה שביעית
 פ"ב ה"ד, ז) לפי גיי החוס?
 לה גרסי כאן ר" יומנן,
 לוף ייה יוג: מ"שן, ל) ועיין
 במרדכי שהעחיק ל' הירושלמי
 בוה הלשון ואני הי אלהיכם
 מומר למות וחיבעים ליה

מאיזה טעם מותר אי משום שהם ג' תיבות אין גנאי כ"כ

לתלות השם או משום דאיכא

מיבות חול בהדייהו מאי נ"מ לתלות ג' שמות אל אלהים ה'

לתנות ג' שמות חל הנהים ה'

כו' וע"ש והוא יותר נכון.

רש"ק, ש) [ועי מוס' שבת נד.

דיה רב אמרן, ג' ליק מי"ו,

ש) אחד. ל"ק ובס"י לימא,

נועי מוס' ר"ה יג: ד"ה

אמר רב ילחקן,

מרב אמרן,

פ"ד מ"ח וחוליו

עה:ז.

קבא א מיי' פ"ז מהל' תפילון וס"ת הל' ו טוש"ע י"ד סימן רעג סעיף

עין משפמ

גר מצוה

ד: קבב ב מיי' פ"א מהלי מפילין וס"מ הל' טו סמג עשיו כה טוש"ע י"ד סימן רעו סעיף ז: קבג ג מיי׳ שם טוש״ע שם

קבב ג מייי שם טוטייע שם: קבד ד מייי שם טוטייע שם: קבה ה מייי פייה מהלי מאכלות אסורות

מאכלות אסורות הלכה יד טוש"ע י"ד סימן יג סעיף ב ומדרבנן: קבו ו ז ח מי" פ"ב מהלי גירושין הל' יב סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן קמא סעיף טו: קבו ט מיי פי"ב מהלי מעשר הלכה ד:

ז י מיי' פ"ה מהלי תרומות הלכה יא: לעזי רש"י פאשול"א [פשול"א].

שימה מקובצת

שעועית.

ל) אלא חוזר כו' ק"ק לפרש"י מאי חוזר וכותב לא הוי ליה למימר חוזר כיון שלא התחיל בסוף מהשיטה אלא כותב בראש השיטה ופ" הרב"ר אליעזר מגמיוא ופ" הרב"ר אליעזר מגמיוא כגון שנזדמנה לו תיבה של . ה' אותיות כגון אברהם והוא כתב אבר וניתותר הם אף על . פי שאמרנו שתי אותיות כותב לחוץ הכא כיון שהם תיבה אחת בפני עצמה לא תיבה אחת בפני עצמה לא
יודקנה אלא חוזר וכותב
אברהם כולו בראש השיטה.
תו"ח: כן הטועה בשם בתקון
סופרים שלא יכתוב אפי
אות אחת של שם חוץ
לשירטוט וכיון שהתחיל לכתוב באותיות השם אפי המלך שואל בשלומו לא יפסוק עד שיגמור כל השם יפוץ כו ש למור כל השם וצריך לגמור כל השם בטבילה אחת בדיו שלא יפסיק בינתים לטבול יפסיק בינחים לטבול הקולמוס בדיו ואם פסק הדיי הקולמוס השם לא יטבול הקולמוס בדיו שבכלי אלא יטבול באותיות של חול שכתב ואם טעה ודילג לא שכתב ואם טעה ודילג לא יגיה בין הדפין לפי שלא יהיה הכתיבה נקראת כהלכתה כסדר דהויין להו שלא כסדרן אלא מוטב שיכתוב בין שיטה לשיטה ויהיו נקראין יותר כסדרן. אם דילג בסוף השיטה ממש אין דילג בסוף השיטה ממש אין לחוש להגיה בין דף לדף דהוי להו שפיר נקראין כסדרן ובלבד שלא יגיה בו שיטין זו למעלה מזו ושנינו בירושלמי הטועה בשיטה גורר שיטה וכותב שתים שתים גורר שתים וכותב ארבע שלשה לא יגרור אלא מסלק היריעה כולה וגונזה. מסלק היריעה כולה וגונות.
ונמצא בתקון סופרים טוב
לעשות ע" שיטין בדף כנגד
ע" זקנים וי"א מ"ב כנגד מ"ב
מסעדה שעשאו ישראל
ממצרים עד שנכנסו לארץ
וזה סתוכים מאלה מסעי ויש
נזהרין שלא לכתוב השם
בסוף השיטה: נ) אפיי בן
בסוף השיטה: נ) אפיי בן
בסוף השיטה: נ) אפיי בן ארבעה וחמש שנים וחורש עם אמו בשדה: דן עלה אמר זעירי: כּ) אין תורמין ומעשרין מזה: וֹ) הדפין לא: ומעשרין מזה: ון הדפין לא:

ו) חנינא הוא נמי לימא

ו) חנינא הוא נמי לימא

למילתא: סן להך מילתא:

ע) דלשם נתינה: ין תיבות

דמאי היינו נמחק: יס) שם

תרומה דכבר נפטר:

יכן קטנית ושמו: יגן פריך.

ינו קטנית ושמו: יגן פריך. ושמא לא פריך רק במשניות או ברייתות ידועות ובהא קים ליה דידועות היתה:

שלשה בתוך הדף וב' חוץ דרף. אומר ר״ת דשם לריך שיהא 🔥 **ורקנה לבין הדפין.** זו ולא יכתבנה חוץ לשרטוט הגליון של דף אע״פ כולו כתוך הדף. מ"ר: רבי יוםי אומר אף תולין את השם ר' יצחק אומר אף מוחק וכותב. גורר היינו לחחר שנתייבשה

> אומר אף תולין ר' ינחק אומר אף מוחק משמע לכאורה דגורר עדיף מכולהו ותולה גרע מיניה ומוחק גרע מתולה אבל א"א לומר כן אלא ר' יצחק אדר׳ יהודה קאי ולא אדר׳ יוסי דתולה גרע ממוחק כדאמרינן ל) בירושלמי פ״ק דמגילה דא"ר זעירא בר' חננאל בשם רב הלכה כמו שהוא אומר מוחק את החול וכותב את השם ותולה את החול ומיבעיא ליה התם בג' תיבות שיש בהם שם אי שרי לתלות דדלמא דוקא כשיש בהן תיבות של חול לא מיחזי כי טפל למה שבפנים ואיבעיא ליה אפי׳ בג׳ תיבות שכולם שם כגון אל אלקים ייי דכתיב בספר תהלים אי שרי לחלות או לא ור"ת פי׳ דתולין עדיף מכולהו לר׳ יוסי ולא גרים אף חולין ומאן דפסיק הלכה תולין קסבר דוקא תולין ולא מוחק וכותב וכן פוסק ר"ת אבל א"א לומר כן כדמוכח בירושלמי דתולין גרע ומיהו השה אי גרסי' במילתיה דר' יוסי אף תולין דהא ר"י נמי מודה דתולין כדאי׳ במס׳ סופרים פ״ב דקתני טעה את כל השם יתלנו בין השיטין דברי ר"י ר"מ אומר מוחק משלפניו וכותב את השם על מה שמחק והיה נראה לומר דבהא פליגי דמר סבר תולין עדיף ומר סבר מוחק עדיף ומיהו אין לחוש אי פליגא ברייתא דמסכת סופרים אהא דשמעתין דעל כרחין אליבא דר"מ פליגי דקתני הכא ר"ש בן אלעזר אומר משום ר"מ אין כותבין את השם לא על מקום הגרר ולא על מקום המחק ואין תולין

כולה וגוטה. מ"ר: ולימא מר הדכה כמר. נפרק כל הגט (גיטין דף כח.) ובסוף

מגילה (דף לא:) בתרי דוכתי ובקידושין פ' האומר (דף נט:) פריך כי האי גוונא ולריך ליתן טעם בשחר דוכתי דלח פריך.יגו מ מ״ר: תרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה כו'. משנה היא במס' דמאי (פ"ד מ"א) וקתני רישא הלוקח פירות ממי שאינו נאמן על המעשרות ושכח ולא עישרן י (דמאי) שוחלו בשבת וחוכלן על פיו ולמולחי שבת לא יאכל עד שיעשר תרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה כו׳ ופי׳ בקונטרס בשבת הקילו משום כבוד שבת הואיל ודמאי דרבנן הוא דרוב ע"ה מעשרין הן וטעם זה הוא בירושלמי במס׳ דמאי ועוד מפרש שם טעם אחר

אלא שלש בתוך הדף ושתים חוץ לדף אנזדמנה לו תיבה בת שתי אותיות לא יזרקנה לבין הדפין 6 אלא חוזר וכותב בתחילת השימה כן שבתמועה בשם גורר את מה שכתב ותולה את מה שגרר וכותב את השם על מקום הגרר דברי רבי יהודה רבי יוסי אומר יאף תולין את השם רבי יצחק אומר אף מוחק וכותב ר"ש שזורי אומר יכל השם כולו תולין מקצתו אין תולין ר"ש בן אלעזר אומר משום ר"מ אין כותבין את השם לא על מקום הגרר ולא על מקום המחק ואין תולין אותו כיצד עושה מסלק את היריעה כולה וגונזה איתמר רב חנגאל אמר רב הלכה תולין את השם רבה בר בר חנה א"ר יצחק בר שמואל הלכה מוחק וכותב ולימא יימר הלכה כמר ומר הלכה כמר משום דאפכי להו אמר רבין בר חיננא יאמר עולא א"ר חנינא הלכה כר"ש שזורי ולא עוד אלא כל מקום ששנה ר"ש שזורי הלכה כמותו אהייא אילימא אהא ר"ש שזורי אומר כל השם כולו תולין מקצתו אין תולין והא איתמר עלה אמר רב חנגאל אמר רב הלכה תולץ את השם ורבה בר בר חנה אמר רב יצחק בר שמואל הלכה מוחק וכותב ואם איתא הוא נמי לימא אלא אהא דיר"ש שזורי אומר אפי' בן יו חמש שנים וחורש בשדה שחימת אמו ממהרתו הא איתמר עלה יו יועירי א"ר חנינא יהלכה כר"ש שזורי ואם סוני היועירי א"ר איתא הוא נמי לימא אלא אהא בראשונה היו אומרים יי היוצא בקולר ואמר כתבו גם את השם כינד עושה מסלק את היריעה לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו חזרו לומר יאף . המפרש והיוצא בשיירא ר"ש שזורי אומר "אף המסוכן אי נמי אהא יתרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה ר"ש שזורי אומר אף בחול שואלו ואוכלו על פיו והא איתמר עלה א"ר יוחנן הלכה כר"ש שזורי במסוכן ובתרומת מעשר של דמאי ואם איתא הוא

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

הכתיבה ומוחק היינו בעוד לחה ואינו הדור כל כך ומדקתני ר' יוסי **וכוחב.** השם על המחק אע"פ שאינו הדור כ"ל כגורר: <mark>כילד הוא טושה</mark>.

שהתרנו לכתוב ב' אותיות חוץ לדף מתיבה בת חמש (6) תיבה שלימה

לא התרנו: פולה. מגיה בין השיטין: מוחק. בעוד שהכתיבה לחה:

אם טעה בשם (כ): ולימא. רב חננאל

הלכה כר׳ יוסי: ולימא. רב יצחק הלכ׳

כר׳ ילחק: משום. דאיכא תנאי דאפכי

דרבי יוסי כר' ילחק ור' ילחק כר' יוסי:

אהייא. איתמר הא דר׳ חנינא: ואם

איפא. דאהא א"ר חנינא זו לימא הוא

נמי למילתיה בהדי הנך אמוראי: בן

חמש שנים. אבן פקועה קאי: הוא

נמי נימא. ח] הך מילתא התם בשחיטת

מוליו ועה:ז בהדי זעירי: בהולר. ליהרג:

יכתבו ויתנו. אע"ג דהוא לא אמר חנו

דמסתמא גלי דעתיה מדאמר כתבו

מן לשם נתינה קאמר משום דיולא

ליהרג דלא ניחא ליה דתיפול קמי יבם:

המפרש. בים (ג): ין (דממי היינו)

מרומת מעשר. אחד ממאה כדמפרש

בפ' עגלה ערופה (סוטה דף מח.):

ה"ג תרומת מעשר של דמאי שחורה

למהומה כ"ש שזורי אומר אם בחול

שואלו ואוכלו על פיו. רישא דהך מתני׳

הכי איתא במס' דמאי הלוקח פירות

ממי שאינו נאמן על המעשרות ושכח

ולא עשרן דמאי שואלו בשבת ואוכל על

פיו ולמולאי שבת לא יאכל עד שיעשר

תרומת מעשר של דמאי שחזרה כו'.

וה"פ בשבת שאין לו מה יאכל דאינו

יכול לתרום בשבת והקילו חכמים אצלו

משום עונג שבת הואיל ודמאי דרבנו

ורוב עמי הארץ מעשרין הן שואלו לע"ה

אם עשרן ואוכלן על פיו תרומת מעשר

של דמאי שחזרה למקומה דעכשיו אין

לה תקנה דכיון דנקרא עליה שם תרומה

מדמעת ואוסרת את החולין בזו אמר

ר"ש שזורי דחף בחול סומך על המוכר

משום הפסד חולין ושואלו אם הפריש

מעשר קודם שמכרו לו ואוכל על פיו

דנמנאת שלא חלה ע"ז שם יאן תרומת

מעשר דכבר נפטר: פול המלרי. מיו

קטנית יב] ושמן פאשול״א: שורעו לורע.

דאם זרעו לירק הוה אזיל מעשר דידיה

בתר לקיטה כדמפרש בר"ה (דף יג:)

אבל מיני קטנית בתר השרשה אזלי:

לובר גורנו לחוכו. כלומר מערבן יפה

ויתרום: ונמלא. חדש שבתוך התרומה

מתקן את החדש הנשאר וישן מקצתו השריש לפני ר"ה ומקצתו אחר ר"ה שבתרומה מתקן את הישן הנשאר: אין תורמין 🕫 מזה על זה 'לפי שאין תורמין ומעשרין לא מן החדש על הישן ולא מן הישן על החדש כיצד יעשה צובר גרנו לתוכו ונמצא תורם ומעשר מן החדש שבו על החדש שבו ומן הישן שבו על הישן שבו הא איתמר עלה אמר רבי שמואל בר נחמני יאמר רבי יוחנן הלכה יכרבי שמעון שזורי ואם איתא הוא נמי

לימא אלא אמר רב פפא אשידה רב נחמן בר יצחק אמר איין רב פפא אמר אימת שבת על עם הארץ וזה לשון אשידה הירושלמי חבריים משמיה דר' חנינם מפני כבוד השבם החירו ואם מפני כבוד השבם למה לי שואלו ע"י עילה רב ביבי בשם ר' חנינם אימח שבח על ע"ה והוא אומר אמת פי" משום דשבת קובעת למעשר יד! אימת שבת עליו ופריך בדא תנינן חשכה מול"ש לא יאכל עד שיעשר מפני 🕫 אחר שאין שבת עליו באימה תני שאלו בחול לא יאכל בשבת מ"ד אימת שבת עליו ניחא מ"ד משום כבוד שבת אפי" שאלו בחול יאכל בשבת ומשני לא אמרו אלא בשוגג ולא במזיד וטעמא דר"ש שזורי מפרש החם משום דאימת דימוע עליו והוא אומר אמת פי' מאחר שהופרשה. מ"ר: דא איתמר עלה א"ר יוחנן הלכה כר"ש שזורי במסובן ובתרומת מעשר של דמאי. כרוב ספרים גרס ר' יותנן ולא ר' יוחנן כאן ובס' בממה המקשה (חולין דף עה:) וכפ' אע"פ (כתוכות דף נה.) וכן מוכח שם בפ' אע"פ דמייתי לה אפלוגתא דרב ור' יונתן דאומדנא וקשה דבסמוך גבי ההיא דפול המלרי קא פסיק רבי שמואל בר נחמני א"ר יונסן הלכה כר"ש שזורי ובפ' בהמה המקשה (שם:) מוכח דדוקא במסוכן ובתרומת מעשר של דמאי הוא דקאמר דהלכה כמותו ולא באחריני גבי ההיא בן פקועה דרב אדא בר חנן דא"ל רב אשי זיל שחטיה ופריך והא"ר חנינא הלכה כרבי שתעון שזורי ולא עוד אלא כל מקום ששנה ר"ש שזורי כר' ומשני אנא כי הא סבירא לי דאמר רבי יונתן הלכה כר"ש שזורי במסוכן ובחרומת מעשר של דמאי אבל באחריני לא ויש לדחות ובספר רבינו גרשום כתיב בההיא דפול המלרי ר' יצחק בר נחמני אמר שמואל וכן בספרים ישנים. ביו שי מ"ר:

גמי לימא אלא אהא רבי יוםי בן כיפר אומר

משום ר"ש שזורי ייפול המצרי שזרעו לזרע

הנהות הכ"ח

(6) רש"י ד״ה לא חרקנהיכו׳ בת חמש אבל תיבה: וכו' כת חמש אבל (3) ד"ה כילד וכו' ממאה:

מוסף רש"י גורר את מה שכתב. ינרול

אבל כשהוא לח עדיין לא ימחוק את החול לפי שהוא יהא ניכר ותר מדאי ואין כבוד לכתוב את השם עליו ורבי יצחה אומר אף מוחק. החול בעודו לח תולה החול וכותב את השם על תולה. שמניה את השם כין השיטין אם ילנה אלא מסלק את היריעה. כלומר אם טעה ודילג את השם (וש" שעל הריף הלכות מ"ח). ולימא מר הלכה כמר. למה חזרו להומיר את הדברים ולפרשן, ומשני משום דאפכי להו. הלכן אם לא הזכירו אלא שם החכמים לא הוו ידעי אהייא מתרי לישני סוו י... קיימי (גיטין בוו... בקולר. שנחמייב מיתה למלכות יחולין עוה) ואין דעתו מיושבת יחיר יחב קמו.). ואמר יחיר מנו אף לגרש אלא שהיה בהול על טרדו ודאגתו שכח ולא אמר תנו (ב"ב שם). והמפרש. ב ב בם). זיישוב ליס (חולין שם). והיוצא בשיירא. נמוכנו...
המסוכן. ממוך חליו (חודי
שם) קרוב למימס שדעת
שיכתבו ויתנו דלפטור את אשת שיכתבו המנו דכפטור מת מחמו מן הייבוס נתכוין (ב"ב שם). היוצא בקולר. ליהרג ואמר כתבו גט לאשתי. כדי שלח מזקק לינס הרי אלו יכתבו ויתנר. דמתוך שהוא בהול על נפשו לא גמר למילתיה, ומיהו מר למי תכו ומנו הו המפרש. כיס בשיירא. המתי בשירא. למדכר אף בשירא. למדכר אף המסוכן. שכיב מרע (גיטין יג:). אף המסוכן. הגוסס, דלמריע לל למר כתכו ללל שימוו ביביי

שידה